

З досвіду роботи вчителя історії Таращанського НВК «Гімназія «Еудит» - ЗОШ І ст.» Цюренко О. П.

Проект «Відомі люди Таращанщини»

Жовтень-2012

Анатолій Петрович Александров радянський фізик, фахівець з атомної фізики та енергетики, президент Академії Наук СРСР (з 1975 по 1986). Був директором Інституту фізичних проблем Академії Наук СРСР, та директором Інституту атомної енергії імені Ігоря Курчатова. Чотирьохразовий лауреат Сталінської премії.

Народився 31 січня 1903-го року в місті Тараща Київської губернії. Його батько був мировим суддею Таращанського повіту.

Народився в сім'ї мирового судді. Навчався в 1-му Київському реальному училищі. Від 1916 року навчався в фізико-хімічному гуртку середніх шкіл м. Києва. Разом з іншими членами гуртка організував при ньому електротехнічну групу.

Після закінчення школи вступив до Київського університету. Працював у Київському рентгеновському (медичному) інституті в рентгено-фізичному відділі. 1930 р. закінчив Київський університет.

Працював учителем у київських школах. В 1929 році розпочав наукову працю. Експериментальні праці Александрова та інших працівників відділу (ним керував професор В. К. Роше) зацікавили Абрама Йоффе — і 1930 року молодих учених запросили до праці в Ленінград у фізико-технічний інститут.

У 1930-х роках на основі експериментальних досліджень механічних і електричних властивостей високополімерних сполук створив теорію релаксації в полімерах, яка тепер загально визнана. Згодом Александров захистив дисертацію. 1933 року розробив методи

отримання морозостійкої гуми із синтетичних каучуків, який широко застосовувався в авіації та артилерії.

1935 року Анатолій Александров, Серафим Журков і Павло Кобеко розробили статистичну теорію твердості, яка стала основою сучасної фізичної теорії довговічності твердих тіл.

У роки Другої світової війни Александров керував працями по захисту кораблів від магнітних мін і торпед, разом з Ігорем Курчатовим і Володимиром Тучкевичем винайшов метод протимінного захисту, завдяки чому під час війни жодний корабель, споряджений цією захисною системою, не загинув від магнітних мін.

В 1943 Александров почав працювати над створенням атомної зброї. Трохи пізніше став заступником Ігоря Курчатова в так званій Лабораторії № 2 АН СРСР (тепер — Інститут атомної енергії імені І. В. Курчатова).

У 1946—1955 роках працював директором Інституту фізичних проблем АН СРСР — на цю посаду був призначений замість опального П. Л. Капіци. В 1955 став заступником директора ІАЕ, в 1960, після смерті Курчатова, — директором.

З ініціативи Александрова та за його участі розроблено та побудовано судові енергетичні установки для атомних криголамів «Ленін», «Арктика», «Сибір».

1953 року Александрова обрали дійсним членом АН СРСР, 1975 року — президентом Академії (на цій посаді він перебував 11 років — до 1986 року).

Великою «творчою трагедією» стала для Александрова аварія на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986, за яку він як головний фізик-ядерщик країни, під загальним керівництвом котрого розроблялись і впроваджувались у практику атомні реактори РМБК-1000, теж несе відповідальність. За його словами, «від цього часу моє життя закінчилося — і творче також».[

Нагрудний знак

«Академік Александров»

Нагрудний знак створено наказом російської держкорпорації «Росатом» 27-го листопада 2009-го року. Знак вручається держкорпорації «Росатом», її організацій та інших організацій, що працюють в області використання атомної енергії, за досягнення та заслуги в області використання атомної енергії, в освоєнні світового океану та розвитку атомного флоту.

Вадим Леонідович Баладинський народився 5-го серпня 1935-го року в місті Тараща Київської області.

В 1958-му році закінчив Дніпропетровський інженерно-будівельний інститут.

Одночасно з посадами в Київському інженерно-будівельному інституті, з 1988 є президентом Міжнародної асоціації з автоматизації та екології земляних робіт.

Баладинський активно проводить наукові дослідження в галузі розробки високошвидкісних принципів руйнування ґрунтів за різних умов і для різних галузей господарства що включають наземне, підземну, підводну та космічну сфери. Праці Вадима Леонідовича пов'язані з будівництвом приміщень та наземних споруд, сільським господарством, будівництвом доріг, військово-інженерними розробками.

Прóкіп Фёдорович Во́вк (*21 липня 1887, с. Лісовичі, Таращанського повіту, Київської губернії — †24 червня 1943, м. Солекамськ Пермської області) — український-радянський вчений-механік, доктор технічних наук, професор провідних навчальних та наукових сільськогосподарських закладів.

Народився в селянській родині. Ріс та виховувався у батьків матері. З відзнакою закінчив церковнопарафіяльну школу міста Тараща.

Влітку працював пастухом і в такий спосіб заробляв собі гроші на поїздку в Умань, де й вступив до сільськогосподарського училища. Жив на стипендію призначену за відмінні успіхи в навчанні, крім того, займався репетиторством.

Після закінчення училища, навчався в Московській сільськогосподарській академії імені Тімірязєва. Закінчив академію за три роки.

Професор П.Ф. Вовк, 1936 рік

В вересні 1929-го року звинувачений в шкідництві та арештований. Причина арешту полягала в тому, що Прокіп Федорович продовжував читати курс сільськогосподарського машинобудування переважно на кінній тязі, і лише частково на тракторній. Разом з ним, з подібними звинуваченнями арештували близько 30-осіб.

Помер 24-го червня 1943 року в Солекамському виправно-трудовому таборі від раку печінки. Похований в братській могилі в'язнів Солекамського виправно-трудового табору.

Реабілітований 12 жовтня 1955 Президією Київського обласного суду.

Іва́н Іва́нович Дро́бот (*18 січня 1951, с. Лук'янівка, Таращанського району, Київської області) — український історик, доктор історичних наук, професор. Директор інституту історії та філософії педагогічної освіти Національного педагогічного університету імені Драгоманова та завідувач кафедри Історії України того ж університету. Академік АН ВШ України з 2009 року.

3 квітня 2005 — директор інституту історії та філософії педагогічної освіти Національного педагогічного університету України імені Драгоманова.

Іван Іванович має широке коло наукових інтересів. Досліджує історію України ХХ ст., зокрема — Другої світової війни питання, української державної соборності. Опублікував більше 80 наукових праць в тому числі монографії і навчальні посібники. Виховав 5 кандидатів наук.

Всéволод Івáнович Нау́лко (*18 грудня 1933, м. Тараща, Київської області) — вчений етнограф, доктор історичних наук, професор, член-кореспондент Національної академії наук України.

Всеволод Наулко народився в грудні 1933-го місті Тараща Київської області в родині вчителів. В роки Великої Вітчизняної війни він перебував разом з матір'ю в евакуації, спочатку в Казахській, а потім в Узбецькій РСР (м. Самарканд).

Навчався на географічному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка, який закінчив у 1956-му році.

В 1975-му році вийшла книга Наулка «Розвиток міжетнічних зв'язків в Україні», а в 1977-му — книга «Культура та побут українського народу».

У своїх роботах, вчений активно використовує дані соціологічних досліджень різних етнічних груп та аналізує їх прагнення до власної національної самосвідомості та самобутності.

Більше двадцяти років свого життя Наулко віддав викладанню на історичному, філософському та географічному факультетах Київського університету імені Тараса Шевченка. Колеги Всеволода Івановича характеризують його як талановитого педагога та неперевершеного лектора.

Автор 520 публікацій, в тому числі 15 монографій.

Нині Всеволод Іванович завідує відділом в Інституті української археографії і джерелознавства імені Михайла Грушевського НАН України та є професором Київського славістичного університету.

ЛІКАРІ

Ігор Сергійович Мащенко (*12 червня 1939, м. Тараща, Київської області) — український вчений-стоматолог, доктор медичних наук, Заслужений діяч науки та техніки України, професор кафедри терапевтичної стоматології та стоматології інтернів Дніпропетровської державної медичної академії. Працював деканом стоматологічного факультету, проректором з лікувальної роботи та проректором з навчальної роботи ДДМА. З 1982 по 2007 очолював кафедру терапевтичної стоматології ДДМА.

Ігор Сергійович Мащенко народився 12-го червня 1939-го року в місті Таращі Київської області.

В 1961-му році він закінчив навчання в Київському медичному інституті та розпочав навчання в аспірантурі при кафедрі терапевтичної стоматології того ж інституту.

Мащенко був одним з організаторів кафедри удосконалення лікарів у Кривому Розі, а в 1976-му він став першим завідувачем цієї кафедри.

В 1980-му Ігор Сергійович захистив докторську дисертацію.

За період трудової діяльності, Ігорем Сергійовичем створена міцна та знана наукова школа в галузі парадонтології, під його керівництвом захищено 43 кандидатських та 8 докторських дисертацій.

Мащенко є автором більше 200 наукових праць, серед яких 3 монографії та 2 навчальних посібники. Він є автором 17-ти винаходів та одного наукового відкриття.

Протягом багатьох років Мащенко був членом президії Асоціації стоматологів України.

Професійні досягнення Ігоря Сергійовича неодноразово відзначалися нагородами преміями та подяками. Йому, зокрема, вручені почесні знаки «Відмінник охорони здоров'я СРСР», «Відмінник Вищої школи СРСР», грамота Президента України тощо. Ігор Сергійович удостоєний звання «Заслужений діяч науки і техніки України»

Сікевич Людмила Василівна (Тараща — Москва) — перша в Росії жінка котра стала головним лікарем та завідуючою великою клінічною лікарнею. До революції лікарня розташовувалася по вулиці Багрушинській міста Москви. Після революції – ординатор хірургічного відділення лікарні імені професора Остроумова міста Москви. Сестра генерала-хорунжого армії Української Народної Республіки Володимира Сікевича.

Мусієнко Андрій Володимирович (1966 Тараща) — заступник міністра охорони здоров'я України кабінету міністрів Віктора Януковича. Працював в. о. головного лікаря Київської клінічної лікарні № 15.

ДІЯЧІ КУЛЬТУРИ

Серебряков Леонід Борисович народився 6 січня 1922 р. у сім'ї робітника Лучанського цукрозаводу в райцентрі Таращі на Київщині – радянський журналіст та письменник.

З липня 1941 р. на фронті. Оборона Києва. Оточення. Чотири фашистські табори смерті. З кожного що разу тікав. Пройшов півтори тисячі окупаційних кілометрів по Україні та Білорусії. Брав участь у трьох рейкових війнах по підтримці Радянської Армії під час боїв за Сталінград, на Курській Дузі, Корсун-Шевченківське побоїще та операції "Багратіон" по звільненню Білорусії.

Нагороди:

Орден Вітчизняної війни першого ступеня, Орден «За мужність» третього ступеню, Медаль «За відвагу»

Понад півстоліття у пресі. Працював заступником, а також редактором районних газет у Таращі, Глухові. Сотні публікацій у періодиці. Здебільшого у жанрі гумору та сатири. Колективні збірки: «Гуморески» (1968 р.), «Ой під вишнею» (1971 р.), «Веселим пером» (1973 р.).

Олекса́ндр Йо́сипович Зло́тник (*15 листопада 1948, Тараща) — український композитор, народний артист України.

Народився 15 листопада 1948 року в місті Тараща, Київської області.

Навчався в музичному інтернаті ім. М. Лисенка, м. Київ.

Закінчив Київську державну консерваторію ім. П. І. Чайковського по класу баяна та диригування. Член спілки композиторів України.

Автор музики до багатьох кінофільмів, опери-думи, мюзиклів, симфонічних творів, камерної та інструментальної музики, хорів тощо. Автор музики більш як тисячі пісень.

Автор музикально-розважального телерадіопроекту «Шлягер».

Віце-президент Міжнародної корпорації «Слов'янський базар».

Генеральний продюсер компанії «Гран-прі».

Голова правління громадського фонду «Родина».

Лауреат численних міжнародних та українських конкурсів, фестивалів «Пісенний вернісаж».

Кавалер Міжнародного Ордена Миколи Чудотворця.

Живе і працює в Києві.

Твори: «Гай, зелений гай», «Маки червоні», «Батько і мати», «Горобина», «Скрипалю», «Невезуча», «Прима балерина», «Святкова»

Автор музики до фільмів. Нагороджений Орденом Миколи Чудотворця.

Богдан Петрович Стеценко (народився 9 жовтня 1980 року в місті Тараща, Київської області) — український художник. Фаховий юрист. Брав участь у низці художніх виставок, частина з яких персональні: в Україні, США, Росії, Польщі, Німеччині, Японії, Австрії.

У 1988—1997 роках навчався в Таращанській середній школі № 1. Закінчив в червні 2001 року Таращанський агротехнічний коледж, отримавши кваліфікацію юриста. У травні 2005 року заочно закінчив Київський національний університет культури і

мистецтв. Трудову діяльність розпочав в ТОВ «Карвалі», місто Київ, на посаді юриста. З вересня 2003 року по січень 2007 обіймав посаду директора дочірнього підприємства «Бізнес Інтелідженс 4 Юкрейн»

З 2007 року вирішив присвятити своє життя лише сучасному мистецтву.

Способи створення художніх робіт:

олівець, папір

олія, полотно

вуличний живопис

З 2005 року організовує персональні виставки та бере участь у виставках в Україні та закордоном.

Борис Томашевський народився в 1868 році в місті Таращі Київської губернії в єврейській родині. В 1881 році 12-ти річний Борис Томашевський переїхав до Нью-Йорку.

Володіючи гарним голосом, він підпрацьовував співом в синагозі на Генрі Стріт в нижньому Іст-Сайді. Протягом тижня він трудився на тютюновій фабриці, в цехах якої лунав спів його колег на їдиш, та отримував справжню насолоду від цих давніх пісень.

Борис жив мрією про створення єврейського театру в Америці. Томашевський був першим в Америці хто ставив театральні п'єси мовою їдиш.

В 1910 році Томашевський володів 12-ти кімнатним будинком на Бедфордському авеню (Bedford Avenue) в Брукліні, будинком з верандою біля моря, 20 акрів (81000 квадратних метрів) в Хантері (Hunter) Нью Йорк, це був так званий райський сад Томашевських, який містив також театральну площадку на відкритому повітрі.

Борис Томашевський помер в 1939 році.

ПОЛІТИКИ

Валерій Михайлович Сушкєвич (* 14 червня 1954, місто Тараща, Київська область) — український політик. Народний депутат України. Президент Національного комітету спорту інвалідів України (Національного Паралімпійського Комітету України) (з 1996), голова Всеукраїнського громадського соціально-політичного об'єднання «Національна Асамблея інвалідів України» (з 2001), президент Асоціації «Спортивна індустрія України». Член партії ВО «Батьківщина» (з 2005).

Інвалід I групи з дитинства, пересувається на візку.

Закінчив механіко-математичний факультет Дніпропетровського державного університету (1971–1976) за спеціальністю «Прикладна математика», математик-програміст. Аспірант Дніпропетровського державного університету.

Член партії ВО «Батьківщина» (січень 2000–2001). Був член політвиконкому партії «Нова політика» (з липня 2001), член ПППУ (2001–2005). Знову член партії ВО «Батьківщина» (з 2005).

Парламентська діяльність

З 19 травня 1998 до 14 травня 2002 — народний депутат України 3-го скликання

З 14 травня 2002 до 25 травня 2006 — народний депутат України 4-го скликання

З 25 травня 2006 до 12 червня 2007 — народний депутат України 5-го скликання

З 23 листопада 2007 — народний депутат України 6-го скликання

Автор багатьох законів України, зокрема «Про гуманітарну допомогу».

Має звання Героя України з врученням Ордена Держави (13 жовтня 2008).

Нагороджений Орденом князя Ярослава Мудрого IV ст. (17 вересня 2012) — за значний особистий внесок у розвиток паралімпійського руху, підготовку спортсменів міжнародного класу, забезпечення високих спортивних результатів національної збірної команди України на XIV літніх Паралімпійських іграх у Лондоні[1]

Орден князя Ярослава Мудрого V ст. (квітень 2006).

Ордени «За заслуги» III (жовтень 2000), II (березень 2002), I ступеня (жовтень 2004).

Заслужений працівник фізичної культури та спорту України (з 1998).

Почесна грамота Кабінету Міністрів України (червень 2004, жовтень 2008).

Олександр Олександрович Мороз (народився 29 лютого 1944 в селі Буда, Таращанський район, Київська область) — український політик та громадський діяч, Голова Верховної Ради України у 1994–1998 та 2006–2007.

Народився 19 лютого 1944 року у селі Буда Таращанського району Київської області, однак у той час була війна і дитину зареєстрували лише 29 лютого, яке і вважається офіційною датою народження

У 1966–1974 рр. — викладач, завідувач відділу механізації сільського господарства Таращанського технікуму механізації. У 1974–1975 рр. — старший інженер-технолог Таращанського райоб'єднання «Сільгосптехніка».

У 1990 р. обраний народним депутатом України.

У березні 1994 р. знову обраний народним депутатом, у травні того ж року — головою Верховної Ради України.

Зіграв одну з ключових ролей в ухваленні Конституції України (28 червня 1996 р.)

Був кандидатом у президенти від соціалістів на виборах

У 2004 р. балотувався на виборах в Президенти України. В першому турі набрав 5,81 %. Нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого.

ВІЙСЬКОВІ ДІЯЧІ

Володимир Сікевич - народився 23 серпня (5 вересня) 1870 р. в с. Тараща на Київщині, в родині предводителя місцевого дворянства й голови мирових судів Таращанського повіту Василя Милетевича Сікевича та доньки професора Київської духовної Академії Данила Смолодовича - Наталії.

Після закінчення 3-ї Київської класичної гімназії, 1888 на службі в російській армії. Воєначальник української армії

В українській армії — з листопада 1917. На початку 1918 — старшина створеного Симоном Петлюрою Гайдамацького коша Слобідської України. Брав участь у боях з більшовицькими військами під командуванням М. Муравйова за Київ.

У березні 1918 призначений командиром 3-го Гайдамацького полку, який входив до складу Запорізької дивізії, визволяв від більшовиків Лубни, Конотоп, Полтаву, Харків. У квітні 1918 очолив Донецьку групу у складі трьох піхотних, гарматного та інженерного полків, яка мала завдання звільнити Донбас. 15 квітня війська під його командуванням зайняли Барвінкове, згодом здобули Слов'янськ, Бахмут, Микитівку, Колпаків. Наприкінці квітня частини групи вийшли на кордон з Росією.

У період Гетьманату військові частини під командуванням генерала Сікевича охороняли східний кордон України. На початку 1919 генерал Сікевич виїхав до Австрії, де як військовий аташе, очолював репатріаційну комісію та водночас формував з колишніх військовополонених підрозділи для Армії УНР.

З 9 грудня 1920 виконував обов'язки посла УНР в Угорщині. Наказом по Війську УНР від 28 серпня 1922 р. його підвищено до рангу генерал-хорунжого.

Життя за кордоном

1924 виїхав до Канади, оселився у Торонто. В Канаді Сікевич очолював антибільшовицький рух. Був видатним політичним діячем, його називали «Український Лев». На зустрічі з королевою Єлизаветою та королем Георгом представляв українських вояків.

27 липня 1952 р. 82-річний генерал Сікевич пішов із життя.

Петро Леонтійович Вернігора (* 12 липня 1921, Тараща Київщина — † 20 листопада 1943, Черкаси) — Герой Радянського Союзу (посмертно).

Командир батареї 1817 самохідного артилерійського полку 52-ї армії 2-го Українського фронту, лейтенант.

Народився в родині службовця. Українець. Закінчив Таращанський технікум механізації сільського господарства та 2 курси Білоцерківського сільськогосподарського інституту.

У Червоній Армії з 1939 року. В 1942 році закінчив Ташкентське училище самохідної артилерії. На фронтах Другої світової війни з грудня 1942 року.

Згідно з даними радянської пропаганди: всього за 4 дні батарея Вернігори знищила 5 танків, 2 міномети, 6 протитанкових гармат, 16 кулеметів, 13 автомашин, багато солдат та офіцерів ворога, захопила в полон 18 солдат, а також 14 автомашин та 3 гармати.

Наказом Президії Верховної Ради СРСР від 22 лютого 1944 року за зразкове виконання бойових завдань в боротьбі з німецькими загарбниками і проявлені при цьому відвагу та героїзм лейтенанту Вернігорі Петру Леонтієвичу було посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Похований герой в братській могилі в селі Геронимівка Черкаської області. Його іменем названі вулиці в містах Черкаси та Тараща, а також в селі Геронимівці.

Наказом Міністра оборони СРСР П. Л. Вернигора навечно зачислений до списків особистого складу військової частини. Нагороджений орденом Леніна.

Миха́йло Ка́рпович Навро́цький (*1 жовтня 1919, Тараща, Київщина — †9 липня 1991, Київ) — Герой Радянського Союзу.

Штурман загону 12-го гвардійського авіаційного полку 12-ї гвардійської авіаційної дивізії 7-го авіаційного корпусу авіації дальньої дії, гвардії старший лейтенант.

Народився 1 жовтня 1919 року в місті Тараща Київської області в селянській родині. Українець.

Закінчив Таращанський технікум механізації та електрифікації сільського господарства.

В 1939 році розпочав службу в Червоній Армії. В 1940 році закінчив Краснодарську військово-авіаційну школу пілотів. На полях Другої світової війни з липня 1941. Воював на Ленінградському фронті, Воронежському та 1-му Білоруському фронтах.

В битві за Дніпро, виконуючи відповідальні завдання командування, він здійснив десятки вильотів до передових частин фронту. Доставляв наступаючим військам зброю, боєприпаси, пальне, евакуював поранених.

З липня 1941 року по червень 1944 року Навроцький здійснив 268 нічних та 115 денних вильотів. Мітко бомбив ворога в районі Сталінграду, Орла, Курська, Вязьми, та Гомеля, а також скинув на різноманітні цілі ворога 240 тон авіабомб, перевіз 180 тон вантажу, евакуював 375 поранених, переправив 240 осіб у тил ворога до партизанів.

Указом Президії Верховної ради СРСР від 5 листопада 1944 року за здійснення більше 380 бойових вильотів, вміле та точне враження ворога бомбовими ударами та проявлені при цьому мужність та героїзм гвардії старшому лейтенанту Навроцькому Михайлу Карповичу присвоєне звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна та медалі «Золота Зірка» (№ 5265).

В 1952 році Навроцький звільнився в запас. Жив у Києві. Помер 9 липня 1991 року. Похований в Києві на Берковецькому кладовищі.

Нагороджений орденами Леніна, Червоного Прапора, Вітчизняної війни 1-го та 2-го ступеню, Червоної Зірки, медалями.

Дмитро́ Олексі́йович Пили́пченко (* 1 жовтня 1906 м.Тараща Київщина — † 31 липня 1944 м.Долина Івано-Франківська область) — Герой Радянського Союзу (посмертно) (1945). Стрілець 145-го гвардійського стрілецького полку 66-ї гвардійської стрілецької дивізії Першого Українського фронту, гвардії рядовий.

Народився 1 жовтня 1906 року в місті Тараща (нині Київської області) в селянській родині. Українець. Безпартійний. Закінчив школу, працював чоботарем, а потім інструктором-вихователем в дитячому будинку.

Як тільки гітлерівців вигнали з Таращі, Пилипченко разом з іншими земляками прибув до військкомату. Його зарахували до лав захисників рідної землі.

Під час наступу на станицю Ворона Івано-Франківської області, 25 липня 1944 року станковий кулемет ворога не давав можливості радянським підрозділам рухатися вперед. Гвардії рядовий Пилипченко підповз зненацька до ворожого кулемету і знищив його команду, даючи можливість роті оволодіти станцією Ворона. Крім того, сміливий солдат Пилипченко, захопив і привів до місця розташування роти двох полонених гітлерівців.

27 липня 1944 року в жорсткому бою за володіння шосейною дорогою Красне — Долина радянські війська натрапили на схований у засаді ворожий танк «тигр», що своїм вогнем примусив атакуючих залагти. Пилипченко зненацька підібрався до танка і підірвав його зв'язкою гранат, а потім відкрив вогонь по танкістам, що вилазили з палаючого танку. Очолити інших бійців, Пилипченко захопив дві важкі гармати та сім автомашин зі снарядами.

31 липня 1944 року тривав жорсткий бій за населений пункт Долина. В перших рядах був гвардієць Дмитро Пилипченко. Очолюючи бійців роти, він попав під ворожий вогонь і загинув смертю хоробрих. Похований в місті Долина.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 березня 1945 року за сміливі та рішучі дії в атакуючих боях, в ході яких був знищений кулеметний розрахунок, екіпаж ворожого танку і захвалений танк гвардії рядовому Пилипченку Дмитру Олексійовичу посмертно надано звання Героя Радянського Союзу. Нагороджено орденом Леніна. Іменем героя була названо школу в місті Долина.